

ב-טו אמרי חכמים לתרץ: **כי האי גוונא**, כמו טומאת שרץ, שאינה אלא יום אחד, ומועילה לו טבילה, ולערב הוא נטהר — **זב נמי טמוי מטמי** אפילו **באונס**, ואין טומאת שרץ חמורה בכך מטומאת זב.

וכדאמר רב הונא.

דאמר רב הונא: ראייה ראשונה של זב, שמכחה הוא טמא כבעל קרי, וטובל בו ביום ונטהר בערב — **מטמאה** אפילו אם היתה **באונס**.

וממשיכה הגמרא לבאר את המשך דברי הברייתא, שאפשר היה ללמוד מצורע מזב בקל וחומר:

מאי חומריה דמצורע מזב? — שכן המצורע **טעון פריעה** של שערות ראשו, שמגדל אותן ואינו גוזזן, וטעון **פרימה**, קריעה של בגדיו, **ואסור בתשמיש המטה**.

ופרכינן: **אדרבה, זב חמור** ממצורע, **שכן** הזב **מטמא** טומאה חמורה של **"משכב ומושב"**, שאדם הנוגע במשכבו של הזב או במושבו נטמא, ומטמא בכך גם את בגדיו.

וכמו כן, התחדש בזב אופן מיוחד של התטמאות שאינו נוהג בטומאות האחרות. שהזב [שאינו מטמא כלי חרס בנגיעה, אלא רק אם מכניס את ידיו לתוך אויר כלי החרס], **מטמא כלי חרס** [כלי שיכניס ידיו לתוכו] — **בהיפוט**.

דהיינו, שמסיט [מזיז] את הכלי [ואפילו אינו נוגע בו, אלא מסיטו או נושאו באמצעות דבר אחר. ואופן זה של התטמאות באמצעות הסטה נאמר רק בזב ולא בשום טומאה אחרת! שבשאר הטומאות נעשית

ההתטמאות על ידי מגע או נשיאת הדבר הטמא, או האהלה, ולא על ידי הסטת הדבר הטמא או נשיאתו].

וכל החומרות הללו אינן במצורע!

ומשנינן: **אמר קרא** בשילוח מחנות **"זב"**, והוסיף הכתוב ריבוי של **"כל"**, דכתיב **"וכל זב"**, ולמדנו מכאן — **לרבות בעל קרי** להשתלח מחוץ לשני מחנות. ובעל קרי אין בו את כל החומרות הללו של זב.

ומצורע חמור מבעל קרי, וממנו יש ללמוד בקל וחומר למצורע.

ומאי חומריה של מצורע מבעל קרי — כדאמרן, שטעון פריעה ופרימה ואסור בתשמיש המטה.

וכיון שלא הוצרך הכתוב לכתוב שילוח במצורע, למדנו מכאן שיש שילוח למצורע ממחנה שלישי, ממחנה ישראל.

ופרכינן: **אדרבה! בעל קרי חמור** ממצורע, **שכן בעל קרי מטמא בראיית משהו** שכבת זרע, אפילו בשיעור קטן כעין גריגר החרדל, בעוד שנגע צרעת מטמא רק כשנראה בו נגע בגודל גריס.

ומשנינן: **סבר לה רבי שמעון כרבי נתן**, שגם בעל קרי צריך שיעור לראיתו ואינו נטמא במשהו.

דתניא, רבי נתן אומר משום רבי ישמעאל: זב שנטמא בראיית זיבה, **צריך** שיהיה בזיבה שיעור שהוא לפחות **כדי חתימת פי האמה**. **ולא הורו לו הכמורים**.

ואיתקש ליה בעל קרי לזב, שגם בעל קרי

אלא לטומאתם, ששניהם אינם מטמאים טומאת שבעה כטמא מת וזב.

ופרכינן: וכי זה שהם שוים לטומאתם — זהו חידוש המשנה?

והרי מקרא מפורש הוא בשניהם!

האי טומאת ערב כתיב ביה, והאי טומאת ערב כתיב ביה.

אלא לאו, בהכרח, שבא התנא לומר שהם שוים למחנותם!?

ומשנינן: לא, לעולם בא התנא להשוותם לטומאתם.

והא קמשמע לן המשנה: דבעל קרי צורת התטמאותו היא כמגע שרץ.

מה מגע שרץ מטמא אפילו אם נפל השרץ באונם — אף בעל קרי מטמא בראייה הבאה מחמת אונם, כגון אכילה ושתייה.

א-פז מיתבי: שנינו בהמשכה של אותה משנה: בועל נדה דינו כטמא מת.

והוינן בה: למאי, לאיזה ענין דומים בועל נדה וטמא מת?

אילימא לענין טומאתם, שבשניהם היא שבעה ימים.

הרי מקרא מפורש הוא, ואין צורך למשנה לאומרו.

כי האי, טומאת שבעה כתיב ביה, והאי, טומאת שבעה כתיב ביה.

אלא לאו, באה המשנה לחדש שהם שוים למחנותם.

ומדסיפא של המשנה למחנותם — הוי רישא של המשנה, המדמה בעל קרי לנוגע בשרץ, נמי למחנותם!

ומוכח שבעל קרי אינו משתלח חוץ לשני מחנות כזב, אלא משתלח רק חוץ למחנה אחד כטמא שרץ.

ומשנינן: מידי, כלום יש הוכחה מהסיפא שבכך גם איריא עוסקת הרישא?

והרי יכולים אנו לומר: הא, הסיפא — כדאיתא, לענין מחנות.

ואילו הא, הרישא — כדאיתא לענין טומאה.

מיתבי מברייתא ששנינו בה לענין שילוח מחנות:

מצורע המור מזב, שהמצורע משתלח חוץ לשלשה מחנות, והזב חוץ לשניים.

וזב, המשתלח מחוץ לשני מחנות — המור מטמא מת, המשתלח חוץ למחנה אחד.

יצא בעל קרי [וכפי שיבואר להלן מה היא יציאתו], שטמא מת המור ממנו.

והוינן בה: מאי "יצא בעל קרי"?

לאו, שיצא בעל קרי מכלל דין שילוחו של זב, למרות שהוא דומה לו בכך שהטומאה יוצאת מגופו, ובא לכלל שילוחו של טמא מת.

וטעמו של דבר, דהא טמא מת המור ממנו, מבעל קרי, שהרי טומאתו של טמא מת היא שבעה ימים ואילו של בעל קרי היא יום אחד, ובכל זאת מותר טמא מת להשאר